

ANA BAZAC

TEORIA COMPORTAMENTULUI ȘI BLÂNDEȚEA LA ARISTOTEL

Rezumat: Articolul începe cu prezentarea, în opoziție, a reprezentării lui Platon despre suflet și a viziunii lui Aristotel privind unitatea trupului și sufletului, precum și a naturii sufletului ca formă. Capitolul al doilea continuă comparația, arătând că la Aristotel definiția virtuții și a fericirii ca activități controlate rațional trimite la un simț al responsabilității mai înalt, cu atât mai mult cu cât virtutea nu rezultă numai din activitatea intelectului, ci este, de asemenea, o caracteristică a comportamentului, fiind astfel și etică, nu numai dianoetică. Prin concentrarea asupra virtuților etice, articolul subliniază natura lor ca *habitus* și conținutul lor, ca vizând o cale de mijloc. În acest cadru, explicația lui Aristotel despre comportamentul uman prezintă o imagine coerentă și ordonată a afectelor și virtuților. Articolul se oprește asupra blândeții ca o modalitate de mediere care are multe forme, dar care însă nu este atât de pozitivă. În cel de al treilea capitol al articolului se discută despre prietenie, care este legată de blândețe.

Cuvinte cheie: Aristotel, suflet, virtute, virtute etică, comportament, blândețe, prietenie.

THE THEORY OF BEHAVIOUR AND THE GENTLENESS IN ARISTOTLE

Abstract: The paper starts by counter-posing Plato's representation of the soul and Aristotle's view concerning the unity of the body and the soul, and the nature of the soul as form. The second chapter continues the comparison, by showing that in Aristotle the definition of virtue and happiness as rationally controlled activities sends to a higher sense of responsibility, the more so as the virtue does not result only from the activity of the intellect (thus it is not only dianoetic), but it is also a characteristic of the behaviour, being thus ethical. By focusing on the ethical virtues, the paper emphasizes their nature as *habitus* and their content as aiming at a middle ground. In this framework, Aristotle's explanation about the human behaviour presents a coherent and ordered picture of affects and virtues. The paper stops on *gentleness* as a median way that has many forms, but that however is not too positive. Connected to gentleness is friendship, discussed in the third chapter of the article.

Keywords: Aristotle, soul, virtue, ethical virtue, behaviour, gentleness, friendship.

ADRIANA NEACȘU

CONCEPTUL OMULUI NATURAL LA TOMA DIN AQUINO

Rezumat: Deși conceptul de om natural a fost dezvoltat în secolele XVII-XVIII de filosofi precum Thomas Hobbes, John Locke sau Jean-Jacques Rousseau, studiul de față își propune să evidențieze acest concept la Toma din Aquino, axându-se pe lucrarea *Summa Theologica*, Partea I. El susține că Toma, deși nu formulează ca atare acest concept, îl exprimă clar atunci când vorbește despre omul „inocent”, așa cum se manifestă el în Paradis, potrivit esenței sau naturii sale acordată de Dumnezeu. Omul natural se opune celui integrat în existența istorică, derulată ca urmare a păcatului, și în care acesta nu și-a mai păstrat „dreapta întocmire a stării inițiale”, căpătând un alt „statut”. Pentru Toma, descrierea omului natural (în „starea de inocență”) este un prilej de a regândi, în contextul religiei creștine, condiția umană. Modelul naturii originare a omului ne face să înțelegem mai ușor că ea reprezintă suportul intern al tuturor actelor noastre remarcabile precum și al progresului pe calea mântuirii. Aceasta din urmă nu înseamnă simpla recucerire a stării paradisiace a omului, care presupune statutul de ființă compusă, ci depășirea ei, prin deplina lui spiritualizare, care nu s-ar realiza în mod firesc dacă modul de a fi uman n-ar fi, prin esența sa, deschis unei astfel de posibilități.

Cuvinte cheie: om natural, om inocent, corp, suflet, cunoaștere, pasiuni, mântuire, ființă animală, ființă spirituală.

THE CONCEPT OF NATURAL MAN IN THOMAS AQUINAS

Abstract: Although the concept of natural man was developed in the seventeenth and eighteenth centuries by philosophers such as Thomas Hobbes, John Locke and Jean-Jacques Rousseau, the present study aims to highlight this concept in Thomas Aquinas, focusing on his work *Summa Theologiae*, Part I. He claims that Thomas, although he does not properly formulate this concept, he clearly expresses it when he talks about the "innocent man" as he manifests himself within Paradise, according to his essence or nature given to him by God. The natural man opposes to the man integrated into the historical existence, developed as a result of sin, and where he has no longer kept the "right order of the initial state", getting another "status". For Thomas, describing the natural man (in his "state of innocence") is an opportunity to rethink, within the context of the Christian religion, the human condition. The model of original human nature makes us easily understand that it is the internal support of all our remarkable deeds as well as of the progress on the path leading to salvation. The latter is not only the regain of man's paradisiacal condition, which involves the status of composed being, but its overcoming it by its full spiritualization, which would not be achieved naturally if the way to be human wouldn't be, by its nature, open to such a possibility.

Keywords: natural man, innocent men, body, soul, knowledge, passions, redemption, animal being, spiritual being.

ȘTEFAN VIOREL GHENEA

REALISMUL INTERNALIST AL LUI HILARY PUTNAM

Rezumat: În acest articol voi începe de la critical realismului metafizic și voi analiza realismul internalist propus de Hilary Putnam. Mă voi referi la teza principală, dar, de asemenea, la unele aspecte critice. În același timp, voi încerca să văd dacă realismul internalist este o formă de realism. Voi încerca, de asemenea, să identific rolul pe care această doctrină îl are în programul filosofic al lui Putnam.

Cuvinte cheie: realism, realism metafizic, realism internalist, Hilary Putnam.

HILARY PUTNAM'S INTERNALIST REALISM

Abstract: In this article I will start from the critic of the metaphysical realism and I will analyze the internal realism proposed by Hilary Putnam. I will refer to the main thesis, but also some critical issues. At the same time, I will try to see if internal realism is a form of realism. I will also try to identify the role that this doctrine has in Putnam's philosophical program.

Keywords: realism, metaphysical realism, internal realism, Hilary Putnam.

ÁRON TELEGDI-CSETRI

COSMOPOLITANISM AND THE PUBLIC USE OF REASON

Abstract: Departing from the question concerning Kant's cosmopolitanism as expressed in his idea of philosophy in a cosmopolitan sense, we inquire about the practical nature of this cosmopolitanism, aiming to elaborate an understanding of the public use of reason, an idea much developed in subsequent, contemporary, cosmopolitan theories having a Kantian inspiration. Relying on contemporary exegesis, on the one hand and on contemporary cosmopolitan theorems, on the other, we develop a distinction between cosmo-political, practical cosmopolitanism as against passive, doctrinal cosmopolitanism, and arrive at a performative idea of the public use of reason, one emphasizing the active element – “use” – against “public reason”. We conclude that contemporary cosmopolitanism is Kantian insofar it iterates the ongoing Enlightenment dispute it had departed from, namely, the dispute of a common, dialogical construction of reason that stands on the universalist grounds of a shared – cosmopolitan – right, the right to freedom, common to all human, indeed all rational, beings.

Keywords: Kantianism, cosmopolitanism, public reason, philosophy, right, cosmopolitan right.

COSMOPOLITISM ȘI FOLOSIREA PUBLICĂ A RAȚIUNII

Rezumat: Plecând de la întrebarea privitoare la cosmopolitismul lui Kant așa cum aceasta este exprimată în ideea lui de filosofie în sens cosmopolit, întregăm despre natura practică a acestui cosmopolitism, ținând să elaborăm o înțelegere a folosirii publice a rațiunii, o idee dezvoltată puternic în teoriile ulterioare, contemporane, cosmopolite având o inspirație kantiană. Bazându-ne pe exegeza contemporană, pe de o parte, și pe teoreme cosmopolite contemporane, pe de alta, dezvoltăm o distincție între cosmopolitismul cosmo-politic, practic și respectiv cel pasiv, doctrinal, și ajungem la ideea performativă a folosirii publice a rațiunii, idee ce subliniază „folosirea”, elementul activ, în defavoarea „rațiunii publice”. Concluzionăm că trendul contemporan cosmopolit este kantian în măsura în care reiterează disputa continuă iluministă de la care a plecat, anume, disputa unei construiri comune, dialogică a rațiunii care stă pe baza universalistă a dreptului împărtășit – cosmopolit – : dreptul la libertate, comun tuturor ființelor umane, chiar tuturor ființelor raționale.

Cuvinte cheie: kantianism, cosmopolitism, rațiune publică, filosofie, drept, drept cosmopolit.

ANALELE UNIVERSITĂȚII DIN CRAIOVA – SERIA FILOSOFIE nr. 30 (2012)

BRICE POREAU

RECONNAISSANCE ET LIBERTÉ. APPROCHE EXISTENTIALISTE

Résumé : Nous avons précédemment donné des caractéristiques du concept de reconnaissance, dans le cadre singulier du génocide, et plus précisément du génocide rwandais de 1994. À cet effet, le concept de reconnaissance, initialement social, en particulier selon la théorie d'Axel Honneth, elle-même fondée sur la théorie hégélienne, n'apparaissait pas suffisant pour permettre une « reconnaissance du génocide ». Fort de ce constat, nous souhaitons, dans le cadre de cet article, aller plus loin dans le questionnement de la reconnaissance du génocide. Tout en gardant à l'esprit la définition-caractéristique suivante : *processus perpétuel de l'interprétation des faits*, nous nous demandons, dans un premier temps si la reconnaissance du génocide est un acte. Selon les résultats plausibles de la reconnaissance perçue comme un acte ou non, nous procéderons à l'étude du lien entre la reconnaissance et la liberté. La liberté est-elle nécessaire pour la reconnaissance du génocide ? La reconnaissance du génocide induit-elle réciproquement la liberté ?

Mots-clés : reconnaissance, génocide, liberté, acte, existentialisme.

RECUNOAȘTERE ȘI LIBERTATE. ABORDARE EXISTENȚIALISTĂ

Rezumat: Într-un articol precedent am prezentat caracteristicile conceptului de recunoaștere, în cadrul singular al genocidului, mai precis al genocidului ruandez din 1994. În acest sens, conceptul de recunoaștere, inițial social, în special după teoria lui Axel Honneth, ea însăși bazată pe teoria lui Hegel, nu părea a fi suficient

pentru a permite o "recunoaștere a genocidului". Ținând cont de aceasta, sperăm, în contextul prezentului articol, să mergem mai departe în analiza recunoașterii genocidului. Având în vedere definiția-caracteristică următoare: proces continuu de interpretare a faptelor, ne întrebăm, într-o primă instanță, dacă recunoașterea genocidului este un act. După rezultatele plauzibile ale recunoașterii privită ca un act sau nu, vom proceda la studiul legăturii dintre recunoaștere și libertate. Libertatea este necesar pentru recunoașterea genocidului? Recunoașterea genocidului induce, în mod reciproc, libertatea?

Cuvinte cheie: recunoaștere, genocid, libertate, act, existențialism.

RECOGNITION AND FREEDOM. AN EXISTENTIALIST APPROACH

Abstract: In different previous works, we gave some characteristics of the concept of recognition, in the specific context of the genocide, and particularly, the genocide which occurred in Rwanda in 1994. The concept of recognition is firstly studied on a social point of view, for example with Axel Honneth theory, based on Hegelian theory. But, in the specific case of the recognition of genocide, these theories were not sufficient to understand a possible recognition. In this article, we want to go further in the approach of the recognition of the genocide. With the definition and the characteristics we gave about recognition of the genocide: perpetual process of the interpretation of facts, we will firstly ask if recognition is an action or not. Then, we will precede to an analysis of the link between recognition a freedom. Is freedom necessary to the recognition of the genocide? Does recognition mean freedom?

Keywords: recognition, genocide, freedom, fact, existentialism.

ANALELE UNIVERSITĂȚII DIN CRAIOVA – SERIA FILOSOFIE nr. 30 (2012)

LORENA PĂVĂLAN-STUPARU

IDENTITATE INDIVIDUALĂ ȘI IDENTITATE POLITICĂ. VIZIUNI ROMÂNEȘTI INTERBELICE

Rezumat: Acest studiu își propune să continue și să aprofundeze cercetări teoretice anterioare, cu scopul de a găsi acele concepte generale care definesc identitatea individuală și politică. Dacă gândirea liberală și în special liberalismul postmodern pot construi un concept al identității individuale care transcende componenta națională și politică - iar acest lucru este chiar un ideal și marchează, de fapt, o criză a democrației - în termenii unei viziuni conservatoare nu există nici o identitate individuală "pură", nici o puternică libertate individuală de sine sau drepturi datorate spiritului excesiv de inițiativă. Pornind de la aceste premise voi observa, de asemenea, și compara modul în care identitatea individuală și colectivă este reflectată în lucrările unor gânditori români (Ștefan Zeletin, Constantin Rădulescu Motru, Emil Cioran, Mircea Eliade) - cu aplicare în domeniul filosofiei politice. În ceea ce privește problema identității individuale și colective așa cum este ea înțeleasă în România interbelică, putem spune că aceasta dezvăluie atât rolul reflecției raționale, care temperează viziunea subiectivă interioară, cât și

originalitatea viziunii filosofilor respectivi, implicat în contextul actual al globalizării.

Cuvinte cheie: identitate individuală, identitate politică, naționalismul, conservatorismul, liberalismul.

INTERWAR ROMANIAN APPROACHES ON PERSONAL IDENTITY AND POLITICAL IDENTITY

Abstract: This study aims to continue and deepen previous theoretical research, aiming at finding those general concepts that define the individual and political identity. If the liberal thinking and especially postmodern liberalism can build a concept of individual identity that transcends national and political component – and this is even an ideal and actually marking a crisis of democracy - in terms of conservative view there is no individual identity "pure", Self's strong entrepreneurial individual freedom and rights due to his excessive spirit of initiative. Starting from these premises I also observe and compare how individual and collective identity is reflected in the works of singular Romanian thinkers (Ștefan Zeletin, Constantin Rădulescu Motru, Emil Cioran, Mircea Eliade) - with application in the field of political philosophy. Concerning the problem of individual and collective identity as it is understood in interwar Romania we can say that it reveals both the role of rational reflection which tempers the subjective inner sight and originality of their vision implicit in the current context of globalization.

Keywords: individual identity, political identity, nationalism, conservatism, liberalism.

ANALELE UNIVERSITĂȚII DIN CRAIOVA – SERIA FILOSOFIE nr. 30 (2012)

HISAKI HASHI

**DAS PROBLEM DES GEWISSENS
EINE PROBLEMSTELLUNG DER ETHIK BEI HEIDEGGER UND BEI KLEIN**

**THE PROBLEM OF CONSCIENCE.
AN ETHICAL PROBLEM IN HEIDEGGER AND KLEIN**

Abstract: From where does our conscience arise? Heidegger stated that conscience has the characteristics of a Call arising from the depth of our fundamental existence. The Call occurs from our Dasein, constructed by the self-consciousness of our recognition existing in the temporal world of the diverse facticity. The self as a thinking, feeling and perceiving person (das Man) has to face confrontation between the world and itself. As the temporal Dasein, which occurs and changes, our personal self struggles as Sorgen tragendes Dasein against the existing things in the world, in analysing what is the fundamental Being. For H.-D. Klein the structure of In-der-Welt-sein is an integrative unity of a two-dimensional world: One dimension shows an inside perspective of psychology, viewed from the thinking and acting Self (Ich);

the other one includes objective, rigorously critical views, perceived from the co-existence of the ego and the alter ego, the self and the other selves, integrated into all beings in the world. Based on the principles of transcendental ontology and on his pronounced critique of Kantian ethics, Klein presents a unique ontology to the problems of conscience. The focus of this contribution is a comparative philosophy of the "conscience" as understood by Heidegger and respectively H.-D. Klein. The purpose of the comparison is to clarify what is the significance of the concept of "conscience" in the ontologies outlined by the two authors. The comparison does not confine itself to a "list of different characteristics of the authors", but probes into the fundamental principles of what is the essential unity of our "conscience" in a transcendental and phenomenological ontology, which establishes the norm of ethics in a globalized world.

Keywords: conscience, Heidegger, H.-D. Klein, norm of ethics, comparative philosophy.

PROBLEMA CONȘTIINȚEI. O PROBLEMĂ DE ETICĂ LA HEIDEGGER ȘI KLEIN

Rezumat: De unde apare conștiința noastră? Heidegger a declarat că conștiința are caracteristicile unei chemări care țâșnește din adâncimea existenței noastre fundamentale. Chemarea vine de la Dasein-ului nostru, construit de către conștiința de sine a recunoașterii noastre că existăm în lumea temporală a diversei facticități. Sinele ca o persoană care gândește, simte și percepe (das Man) trebuie să facă față confruntării între lume și sine. Ca Dasein temporal, care se manifestă și se schimbă, sinele nostru personal se luptă cu lucrurile existente în lume, analizând ceea ce este Ființa fundamentală. Pentru H.-D. Klein structura In-der-Welt-sein (a-fi-în-lume) este o unitate integrativă a unei lumi bidimensionale: O dimensiune prezintă o perspectivă internă de psihologie, văzută ca gândire și acțiune de sine (Ich), cealaltă include vizualizări obiective, riguros critice, percepute prin co-existența ego-ului și alter ego-ului, sinele și sinele celelalte, integrate în toate ființele din lume. Bazându-se pe principiile ontologiei transcendente și pe critica sa pronunțată a eticii kantiene, Klein prezintă o ontologie unică a problemelor conștiinței. Elementul central al acestei contribuții este o filosofie comparativă a "conștiinței", așa cum este ea înțeleasă de către Heidegger și, respectiv, de către H.-D. Klein. Scopul comparației este de a clarifica semnificația conceptului de "conștiință" în ontologiile prezentate de cei doi autori. Comparația nu se limitează la o "listă de caracteristici diferite ale autorilor", ci sondează în principiile fundamentale a ceea ce este unitatea esențială a "conștiinței" noastre într-o ontologie fenomenologică și transcendentă, care stabilește norma eticii într-o lume globalizată.

Cuvinte cheie: conștiință, Heidegger, H.-D. Klein, normă etică, filosofie comparativă.

GABRIEL VACARIU

**LOCALIZATION IN COGNITIVE NEUROSCIENCE:
OPTIMISM (BECTHEL) VERSUS SKEPTICISM (UTTAL)**

Abstract: In the last years, there is a strong dispute regarding localization of particular neural areas through neuroimaging (using fMRI, PET, etc.) that are correlated with specific mental states in cognitive neuroscience. Many researchers (Bechtel, for instance) working in cognitive neuroscience are quite optimistic regarding the results of their works. However, other people (Uttal, for instance - their number has increased in the last years) inquire about the status of the empirical results offered by neuroimaging tools and such correlations. From my viewpoint, this dispute will have no final answer because both parts blend certain ontological conditions with epistemological tools of investigation.

Keywords: cognitive neuroscience, neuroimaging, localization, integration, correlation.

**LOCALIZARE ÎN NEUROȘTIINȚA COGNIȚIEI:
OPTIMISM (BECTHEL) VERSUS SCEPTICISM (UTTAL)**

Rezumat: În ultimii ani, în neuroștiința cogniției există o puternică dispută referitor la noțiunea de localizare a anumitor arii neuronale prin neuroimagistică (folosind fMRI, PET, etc.) care sunt corelate cu stări mentale particulare. Mulți cercetători (Bechtel, de exemplu) din neuroștiința cogniției sunt foarte optimiști privind rezultatele muncii lor. Totuși, alți cercetători (Uttal de exemplu – numărul lor este în creștere în ultimii ani) ridică anumite întrebări asupra statutului rezultatelor empirice oferite de instrumentele neuroimagisticii și a corelațiilor menționate. Din punctul meu de vedere, această dispută nu va avea nici un răspuns final pentru că ambele părți amestecă anumite condiții ontologice cu instrumente epistemologice de investigare.

Cuvinte cheie : neuroștiința cogniției, neuroimagistică, localizare, integrare, corelație.

FLORIN BĂLOI

QUALIA ÎNTRE DA ȘI NU

Rezumat: Cuvântul „*qualia*” are originea în limba latină, fiind un plural, cu sensul de „calități”, la singular având sensul de „un anumit tip” sau „un anumit fel”. Deși Michael Tye, remarcă faptul că este inutil să ne întrebăm dacă există sau nu *qualia*, eu voi face acest lucru și voi prezenta câteva argumente pro-*qualia*. Voi începe acest articol cu argumentele lui Thomas Nagel și Frank Jackson, cele care de fapt au impus problematica *qualia* în dezbaterile din filosofia mentalului și care

susțin existența acesteia. Ulterior voi prezenta câteva poziții critice la adresa *qualia*, inclusiv cea a lui Daniel Dennett. În finalul articolului voi formula un concept asupra *qualia*, îl voi ilustra printr-un exemplu și voi susține necesitatea unei abordări integrate a acestei problematice.

Cuvinte cheie: qualia, conștiință, subiectivitate, Thomas Nagel, Frank Jackson.

QUALIA BETWEEN YES AND NO

Abstract: The word 'qualia' originates in Latin, is a plural, meaning the 'qualities' in the singular to mean a 'certain type' or 'a certain way'. Although Michael Tye notes that it is pointless to ask whether or not qualia exist, I will do this and I will present some arguments pro-qualia. I begin this article with the arguments of Thomas Nagel and Frank Jackson, who actually forced the issue of qualia in debates in philosophy of mind and supporting its existence. Later I will present some critical positions about qualia, including that of Daniel Dennett. In the end of the article I will formulate my concept on qualia, I will illustrate this with an example and I will support the need for an integrated approach to this problem.

Keywords: qualia, conscience, subjectivity, Thomas Nagel, Frank Jackson.

ANALELE UNIVERSITĂȚII DIN CRAIOVA – SERIA FILOSOFIE nr. 30 (2012)

DARIUS PERSU

DAS MÜTTERLICHE DING ALS TRANSZENDENTALES ARGUMENT. EIN KURZER KOMMENTAR ZUR DINGTHEORIE J. KRISTEVAS

THE MATERNAL THING AS TRANSCENDENTAL ARGUMENT. A SHORT COMMENT ON J.KRISTEVA'S THEORY OF THING

Abstract: In the present paper I will try to give a short comment regarding the concept of thing by the French psychoanalyst J. Kristeva in relation to the transcendental philosophy of I. Kant. It is argued that Kristeva's theorizing with respect to the notion of (maternal) „thing“ can be understood as a kind of transcendental argument, i.e. as a kind of regressive argument having the form: „To explain why this and that (the observed) is or has to be so, this and that (the unobserved) must be presupposed. This kind of argument is enjoying a successful tradition in the Humanities, where the Kantian transcendental philosophy represents one of the well known examples. The analysis developed here concerns the study of Kristeva's grief and melancholy of her book, „Schwarze Sonne: Depression und Melancholie“ (literally translated „Black Sun: Depression and Melancholia“). My work takes as a starting point a paper written by T. Meier who pictures in its frame Kristeva's concept of the thing in connection with the concept of the thing by Heidegger and by Kant.

Keywords: Depression, Melancholia, The Maternal Thing, Psychoanalysis, Kristeva.

**“OBIECTUL MATERNAL” CA ARGUMENT TRANSCENDENTAL.
UN SCURT COMENTARIU PRIVIND STUDIUL JULIEI KRISTEVA DESPRE
DEPRESIE ȘI MELANCOLIE**

Rezumat: Prezenta lucrare reprezintă încercarea de a oferi un scurt comentariu privind conceptul de ”obiect” (maternal) în interpretarea teoreticienei franceze J. Kristeva, în relație cu binecunoscutul concept kantian al ”lucrului în sine”(das Ding an sich). În cadrul analizei se argumentează pentru prezentarea teoretizării Juliei Kristeva despre ”obiectul maternal” ca fiind o formă elaborată de argument transcendentă. Prin ”argument transcendentă” este înțeles aici un argument regresiv de forma: ”Pentru a explica de ce cutare și cutare este (trebuie să fie) astfel, trebuie presupus (existența a) cutare și cutare.” Observațiile notate aici iau ca punct de plecare studiul Juliei Kristeva despre depresie și melancolie publicat sub titlul ”Schwarze Sonne. Depression und Melancholie” (trad. germană; în original: Le soleil noir: dépression et mélancolie). Interesul de a scrie acest text își are originea în lecturarea excelentului eseu al filosofului german T. Billmeier, care în cuprinsul textului său discută teoria Juliei Kristeva despre obiectul maternal în contextul conceptelor analoge, i.e. de lucru/obiect, dezvoltate de către două dintre cele mai însemnate minți ale filosofiei europene, I. Kant și M. Heidegger.

Cuvinte cheie: depresie, melancolie, obiect maternal, psihanaliză, Kristeva.

ANALELE UNIVERSITĂȚII DIN CRAIOVA – SERIA FILOSOFIE, nr. 30 (2012)

ANDREEA EȘANU

EVOLUTIONARY EXPLANATIONS OF COGNITIVE COMPLEXITY

Abstract: In the present paper I focus on one issue that may be considered problematic from a philosophical point of view: are there any analytical laws in the formulation of evolutionary explanations, and if yes, how do they work? In order to address the topic, I chose to discuss a particular kind of evolutionary explanations. During the recent decades we have witnessed a living debate around theories concerning cognitive evolution, a debate that has brought the analytic-synthetic distinction back into focus. It seems that not all the complex aspects of evolved cognitive processes can be explained empirically or synthetically, i.e. by invoking natural selection only. In this paper, I argue that if we are to pay any attention to evolutionary explanations of cognitive complexity at all, then cognitive explanations must accommodate at least one analytical law.

Keywords: cognitive complexity, evolutionism, evolutionary cognitive science.

EXPLICAȚII EVOLUȚIONISTE ALE COMPLEXITĂȚII COGNITIVE

Rezumat: În lucrarea de față mă voi concentra asupra unei probleme ce poate fi considerată interesantă din punct de vedere filosofic: există legi analitice în formularea explicațiilor de tip evoluționist, și dacă da, cum funcționează acestea? Pentru a răspunde la întrebare, voi analiza o familie de explicații evoluționiste care încearcă să dea seama de apariția proceselor cognitive complexe în lumea naturală. Astfel, se pare că nu toate aspectele evaluate ale proceselor cognitive pot fi explicate în manieră empirică, adică doar prin invocarea selecției naturale. În cele ce urmează voi argumenta că, dacă dorim explicații evoluționiste pertinente ale complexității cognitive, atunci aceste explicații trebuie să acomodeze cel puțin o lege analitică.

Cuvinte cheie: complexitate cognitivă, evoluționism, explicații evoluționiste în știința cogniției.

ANALELE UNIVERSITĂȚII DIN CRAIOVA – SERIA FILOSOFIE nr. 30 (2012)

CĂTĂLIN STĂNCIULESCU

RELEVANȚĂ, HOLISM ȘI PROBLEMA „DEZACORDULUI PROFUND” ÎN ARGUMENTAREA DELIBERATIVĂ PUBLICĂ

Rezumat: Problema crucială, în logica informală, a ceea ce Fogelin (1985) și comentatorii săi - Lugg (1986), Davson-Galle (1992), Adams (2005), Friemann (2005), Turner & Dreapta (2005) - numesc "Dezacord Profund", este aceea a statutului inferențial (ca aserțiuni), mai degrabă decât aceea a statutului epistemologic al așa-numitelor "propoziții-cadru". Se va argumenta că o abordare holistic-inferențială a aserțiunilor - una care definește aserțiunile în termenii articulării inferențiale a conținutului lor conceptual -, precum și o înțelegere coerentistă a noțiunii de relevanță în argumentare poate contribui la evitarea a numeroase probleme centrale cu care se confruntă logica informală în tratarea cazurilor de dezacord în argumentarea deliberativă publică.

Cuvinte cheie: Fogelin, dezacord profund, Brandom, holism, relevanță, argumentare deliberativă.

RELEVANCE, HOLISM, AND DEEP DISAGREEMENT IN DELIBERATIVE ARGUMENTATION

Abstract: The crucial problem, in informal logic, of what Fogelin (1985) and his commentators - Lugg (1986), Davson-Galle (1992), Adams (2005), Friemann (2005), Turner&Right (2005) - call „Deep Disagreement” is that of the inferential (as assertions) rather than epistemological status of the so-called „framework propositions”. It will be argued that a holistic-inferentialist approach to assertions - one that defines assertions in terms of the inferential articulation of their conceptual content -, and a coherentist understanding of the notion of relevance in argumentation may contribute to avoiding many central problems confronting

informal logic in treating cases of disagreement in public deliberative argumentation.

Keywords: Fogelin, deep disagreement, Brandom, holism, relevance, deliberative argumentation.

ANALELE UNIVERSITĂȚII DIN CRAIOVA – SERIA FILOSOFIE nr. 30 (2012)

**JEAN-LOUIS VIEILLARD-BARON
SPIRITUALISME ET SPIRITUALITÉ**

SPIRITUALISM ȘI SPIRITUALITATE

Rezumat: În acest articol, autorul vrea să pună în evidență raportul între spiritualitate și spiritualism. El definește spiritualitatea ca o cercetare a sensului vieții, o experiență religioasă sau para-religioasă, o conversiune a existenței – iar spiritualismul ca o filosofie a conștiinței născută din reflecția asupra *Meditationes metaphysicae* ale lui Descartes și asupra dualismului suflet-corp. Spiritualismul este metafizica care gândește asupra relației dintre spirit și corp, în timp ce spiritualitatea este ceva încarnat. Autorul face diferența între spiritualitatea filosofică și spiritualitatea religioasă și analizează raporturile dintre spiritualitate și mistică, spiritualitate și înțelepciune, spiritualitate și memorie, spiritualitate și suflet. Concluzia este că raportul între spiritualitate și spiritualism se referă la faptul că spiritualismul este o metafizică ce nu se mulțumește să fie o filosofie a spiritului ; ea implică o mișcare a sufletului către Dumnezeu și către invizibil. Spiritualitatea este o atmosferă mentală în care religie și filosofie se asociază într-o gândire metafizică.

Cuvinte cheie : spiritualitate, spiritualism, metafizică, mistică, înțelepciune, memorie, Bergson, Lavelle.

SPIRITUALISM AND SPIRITUALITY

Abstract: In this paper the author wants to highlight the **relation** between spirituality and spiritualism. He defines spirituality as a search for the meaning of life, a religious experience or supra-religious, a conversion of existence – and spiritualism as a philosophy of consciousness born from Descartes' reflection on *Meditationes metaphysicae*, and on the dualism between body and soul. Spiritualism is the metaphysics that thinks on the relation between mind and body, while spirituality is something incarnate. The author makes the difference between philosophical and religious spirituality and analyzes the relation between spirituality and mysticism, spirituality and wisdom, spirituality and memory, spirituality and soul. The author's conclusion is that the relation between spirituality and spiritualism refers to the fact that, spiritualism is actually a metaphysics that is not satisfied with being a philosophy of spirit but involves a movement of the soul towards God and towards the invisible. Spirituality is a mental atmosphere where religion and philosophy come together in a metaphysical thought.

Keywords: spirituality, spiritualism, metaphysics, mysticism, wisdom, memory, Bergson, Lavelle.